

er hævet over snævre nationale økonomiske interesser.

De store internationale selskaber, hvad enten de er med i ERT eller ej, har midlerne til velbemandede kontorer i Bruxelles og kan hyre eksterne konsulenter og PR-firmaer. Det gør dem i stand til at holde sig orienterede om detaljerne i de relevante EU-politikker og til at placere lobbyister, så de bedst muligt kan influere beslutningerne. Dette har en lang række ngo'er overhovedet ikke mulighed for. Sociale bevægelser, som eksisterer lokalt eller regionalt, har hverken penge eller andre ressourcer til at blande sig på lignende måde. Og befolkningerne som helhed opdager først de sociale, politiske og økonomiske konsekvenser, når EU-lovgivningen er vedtaget og gennemføres nationalt.

Vi ved fra Kommissionens meddelelse fra den 2. december 1992 om »En åben og struktureret dialog mellem Kommissionen og interessegrupper«, at der på daværende tidspunkt var »ca. 3.000 interessegrupper af forskellig art ... og at lobbyistsektoren beskæftiger i alt ca. 10.000. Heriblandt er der mere end 500 europæiske og internationale føderationer. Der er mere end 200 enkeltfirmaer, der er direkte repræsenteret, og ca. 100 rådgivningsfirmaer (management og public relations) med kontor i Bruxelles«.

Ifølge en artikel i Financial Times den 5. juni 2002 er der nu 15.000 lobbyister i Bruxelles. I sin meddelelse fra december 1992 skriver Kommissionen, at den ikke »har fastlagt udtrykkelige regler for interessegrupper ... at den ikke yder interessegrupperne særlige privilegier, der f.eks. kunne bestå i at udstede pasersedler eller give lettere adgang til information«.

Kommissionen pointerer i sin meddelelse, at den vil opretholde en så åben dialog som muligt med alle implicerede parter »uden at skulle håndhæve en akkrediteringsordning«.

I meddelelsen kommer Kommissionen også ind på de forskellige og til tider mangelfulde procedurer for lobbyisme i de forskellige EU-lande samt USA, Canada og FN. Her skriver den, at »Den mest avancerede politik på området findes i USA«. Den amerikanske lovgivning blev som nævnt ovenfor yderligere skærpet i 1995 i sine krav til lobbyistregistrering.

Men Europa-Kommissionen er vejet tilbage for at lave en decideret adfærdskodeks eller lovgivning for lobbyister, som arbejder i forhold til Den Europæiske Union og dens lovgivning. I ovenstående meddelelse skriver Kommissionen på side 13, at »Kommissionen erkender, at der er behov for denne påvirkning udefra, tager imod den og har til hensigt at udvide denne praksis i fremtiden. Derfor vil Kommissionen nu træffe en række forholdsregler med henblik på at øge interesse-

gruppernes deltagelse i forberedelsen af sine beslutninger«.

I det følgende afsnit opremser Kommissionen, hvad man kunne kalde »minimumskrav til adfærdskodeks«. Men Kommissionen er samtidig af den opfattelse »at interessegrupperne bedst selv (kan) fastlægge og gennemføre en adfærdskodeks«. Man må sige, at Kommissionen er meget mådeholden med indholdet i sin opfordring til interessegrupperne. Det ligger langt fra den amerikanske lovgivning på dette område.

Europa-Parlamentet har i sin forretningsorden som bilag 9 nedfældet nogle formuleringer om en adfærdskodeks om »interessegrupper i Europa-Parlamentet«. Her står der, at interessegrupper over for Europa-Parlamentet skal redegøre for, hvilke interesser de repræsenterer, ikke må indhente oplysninger på uhæderlig vis, og andre lignende ting. Men igen er der langt til den adfærdskodeks, som vi ser i USA, og der er altså ingen fra Europa-Kommissionens side i forhold til lobbyisterne som sådan.

Financial Times skrev den 5. juni 2002 i en af avisens række af analyser af de europæiske institutioner, at selv om Europa-Kommissionen med sine 20 kommissærer og 20.000 embedsmænd er en besværlig og kompleks institution at finde rundt i, vurdere og påvirke, så er det en gylden regel, at når man skal ind og varetage specielle interesser, så skal det ske på et så tidligt stadie i processen som muligt. Elaine Cruikshank, som er chef for Bruxellesafdelingen af Hill & Knowlton – en af de største lobbyfirmaer i Europa, siger til Financial Times, at det på den ene side er let at komme i kontakt med embedsmændene, som selv er ivrige efter at få input udefra, på den anden side, så kan huset være svært at forstå, fordi der er flere lag af bureaukrati og uformelle beslutningsstrukturer, som man skal kende.

Hertil siger Peter Guildford, en tidligere embedsmand i Kommissionen og nuværende partner i lobbyfirmaet GPlus Europe, at det er vigtigt at forstå, at »Kommissionen bliver drevet frem af 25 til 30 pct. af sine ansatte, dem som er højt trænede og højt motiverede. Man må finde ud af, hvem de pågældende er«, for at få resultater via lobbyarbejdet. Som Financial Times' journalister må konstatere sidst i artiklen den 5. juni 2002, så er identiteten af de virkelige magthavere i Bruxelles stadig noget af et puslespil at finde ud af.

Det er på tide, at denne ukontrollable påvirkning af Kommissionen, embedsmændene og komiteerne standses, og der indføres en række klare og skarpe krav til lobbyisterne – og EU.